

Voltaire Contes Filosòfics

RESUM DE L'OBRA

I Cànidid és fill d'una germana del Sr. Baró i d'un bo i honrat gentil home del veïnat. S'ha criat en un castell de Westalfia escolant les explicacions del seu professor i filòsof Pangloss (filòsof més gran de la província).

Va ser expulsat del castell pel baró (Thunder-tentronckh) per a haver-li fet un petó als llavis a la seva filla: la senyoreta Cunegunda.

II Cànidid una vegada expulsat del castell es va arrossegar fins a la ciutat veïna. On va conèixer uns búlgars que el van invitar a dinar, després se'l van endur al regiment i allí va rebre molts cops. Un honrat cirurgià amb 3 setmanes el va curar, ja tenia una mica de pell i podia caminar.

III Cànidid s'escapa durant la batalla dels búlgars i dels abats. Caminant va arribar fins a Holanda.

IV Topa amb un capture que li dona limosna, resulta ser Pangloss: es troba en un estat crític. Cànidid se l'emporta a casa del anabaptista Jaques perquè li curi les ferides. Al cap de dos mesos, tots tres marxen cap a Lisboa.

V De camí cap a Lisboa, al vaixell, hi ha una gran tempesta. Només aconsegueixen salvar-se tres: Pangloss, Cànidid i un brut mariner. Quan van arribar a Lisboa hi havia un terratrèmol.

VI El terratrèmol ha destruït 3 quartes parts de Lisboa. Cànidid és apallissat i Pangloss penjat. Cànidid coneix a una vella, que li ofereix la seva ajuda.

VII La vella va atendre i curar a Cànidid. El va portar a trobar-se amb Cunegunda, aquesta havia estat violada i maltratada però no havia mort.

VIII Cunegunda li explica que van degollar al seu pare i al seu germà, a la seva mare la van tallar a bocins i un búlgar la va violar. Li conta el que ha estat d'ella des de que va sortir del castell fins ara.

IX Un jueu entra a la casa i els veus junts. Cànidid agafa la seva espasa, mata al jueu i a un inquisidor. L'endemà marxen Cunegunda, la vella i ell amb cavalls cap a Cadis.

X A Badajoz, els han robat tots els diners i tots els diamants, per això han de vendre un cavall. Van a embarcar cap a Amèrica. La vella els hi explica una història sobre la seva vida.

XI i XII Explica el que ha sigut de la vida de la vella: desgraciada i a voltat per tot el món. És filla d'un papa i d'una princesa.

XIII Arriben a Buenos Aires. Van a casa d'un governador perquè Cànndid vol casar-se amb Cunegunda. Després arriba el menoret queels havia robat a Badajoz. Els han estat perseguint desde que va matar al monsenyor, Cànndid ha de fugir.

XIV Cànndid i el seu criat Cacambo marxen cap a Uruguai a proclamar la guerra als jesuïtes, però el comandant és el germà de Cunegunda.

XV Quan Cànndid li comenta que es vol casar amb la seva germana, ell no li permet; Cànndid agafa l'espasa i li clava al ventre. Han de fugir, han de passar la frontera abans de que els agafin.

XVI Veuen com dos simis els hi mosseguen les anques a dues noies. Cànndid mata als simis i les noies ploren. Quan desperten, veuen que estan lligats perquè és pensaven que era un jesuïta i en canvi era tot el contrari.

XVII Continuen caminant i moren els seus cavalls, han de viure de la naturalesa. Van veure un lloc habitat: Eldorado. Aquí tot es ple d'or i mengen sense pagar.

XVIII Van a veure el rei, aquest els hi dona or per marxar i els hi construeixen una màquina d'or on hi ha dos grans moltors vermells i damunt hi posa Cànndid i Cacambo. Es queden 15 dies.

XIX Quan arriben a Surinam, desideixen que el millor es que Cànndid vagi a treure a Cunegunda de Buenos Aires i que pagui el que calgui; Cànndid l'esperarà a Venècia. Coneix a Martí, el savi que l'acompanyarà fins a Itàlia.

XX Durant el camí veuen un combat entre dos vaixells i es així com recupera el moltor que havia perdut.

XXI S'atansen a les costes de França.

XXII Cànndid coneix un abat i van a veure una comèdia al teatre. L'abat l'acompanya per que conegués una dama. L'endemà al matí rep una nota de Cunegunda dient-li que està a la ciutat, hi van i resulta que es la dama i l'abat que s'havien aprofitat de la innocència de Cànndid.

XXIII Arriben a Anglaterra i veuen com maten a un almirall. Decideixen tornar cap a Venècia.

XXIV No troben en lloc ni a Cunegunda ni a Cacambo. Troben dos persones que resulta que són Paqueta i fra Giroflé. Volen anar a visitar al senyor Pococurante.

XXV El van a visitar i parlen dels llibres que té a la seva biblioteca.

XXVI Un vespre estaven sopant amb uns estrangers; va veure Cacambo i li va dir que ell era esclau i que Cunegunda estava a Constantinoble.

XXVII Cacambo li diu que la seva estimada ha perdut la bellesa i que s'ha tornat horriblement lletja. Anan cap a Constantinoble troben a Pangloss (que no ha estat penjat) i al senyor baró.

XXVIII Cànndid va pagar pels seus dors amics i van marxar per anar a buscar a Cunegunda. Li expliquen com és que estaven allí i perquè no estaven morts.

XIX S'acosten a la riba de la Propòntida, a la casa del príncep de Transilvània. Veuen a Cunegunda i la vella penjant tovallons en una corda. Cunegunda està embrunida, té els ulls desviats, gorja seca... Les alliberen a totes dues. Càndid pensa casar-s'hi però el baró no el deixa, diu que la seva germana s'ha de casar amb un baró de l'Imperi.

XXX Càndid en el fons del cor no tenia cap desig de casar-se amb Cunegunda. Va preguntar als seus amics que podien fer amb el baró i van decidir enviar-lo a Roma sense que la seva germana sapigués res. Així va poder casar-se amb Cunegunda.

Finalment Càndid que havia comprat un hort, proposa cultivar-lo entre tots.

OPINIÓ PERSONAL

El llibre que he llegit és *Càndid o l'optimisme* una obra de Voltaire.

El nom verdader de l'autor és François-Marie Arouet conegut amb el pseudònim de Voltaire. Va ser un escriptor i filòsof francès que es troba entre els principals representants de la Il·lustració.

Era un home generós i avariós. Va animar als contemporanis a lluitar contra la tirania, la intoleràcia i la superstició.

Totes les obres de Voltaire contenen paisatges que es distingeixen per la seva elegància, i, les seves obres dramàtiques abusen d'un excès d'atenció a la qüestió històrica i a la propaganda filòsofica.

Aquesta obra és nomenada Càndid (té el judici prou net i l'esperit més simple) perquè el personatge principal que Voltaire utilitza per la seva expressió té aquest nom i Optimisme perquè és la fúria de sostenir que tot està bé quan tot està malament, que era el que li passava a Càndid.

Primer, quan vaig començar a llegir aquesta obra no trobava casi cap relació amb la filosofia; només que Pangloss i Martí eren filòsofs..

Mentre anava llegint vaig veure que moltes vegades quan un dels personatges parlava deia una frase que estava relacionada amb la filosofia; pensament filosòfics. Aquests són alguns dels exemples que he trobat:

La música avui, no és sinó l'art d'executar coses difícils, i allò que no és difícil, a la llarga no agrada gens (Procurante, Capítol.XXV)

És bonic d'escriure el que és pensa. És el privilegi de l'home (Procurante, Capítol.XXV)

L'harmonia preestablerta és, fet i fet, la cosa més bella del món, així com el ple i la matèria subtil (Pangloss, Capítol.XXVIII)

També hi apareix una demostració que fan servir per esbrinar per què la llana del moltó era roja. Un savi del nord va demostrar que per més que A més B menys C dividit per Z, el moltó havia d'ésser roig i morir d'enyorança.

M'agrada, la pregunta que formulen i volen consultar al millor filòsof de Turquia: **PERQUÈ HA ESTAT CREAT UN ÉSSER TAN ESTRANY COM L'HOME?**

Crec que és una pregunta que ningú és capaç de respondre, cada persona té la seva opinió i totes s'han de respectar. Aixó es el que els hi passa als personatges de la història i fa que comencin amb una nova discussió filosòfica.

El següent és una crítica que fa l'autor:

El mal del món no prové de Déu, ni de les condicions històriques o polítiques, sino del mateix home.

...trobo que tot està al revés entre els homes, que ningú coneix els seus drets ni els seus deures....

–He vist coses pitjors – va dir Càndid– Però un savi, que després va tenir la desgràcia de morir

penjat em va ensenyar que tot això està divinament, són ombres en un bell quadre.

–El vostre penjat es mofava del món– va assegurar Martí–; les ombres que diuen són taques horribles.

–Són els homes els que fan les taques– va dir Càndid–, i no se'n poden estar.

–Aleshores, no en tenen la culpa –va dir Martí.

(Correspon al Capítol.XXII)

Mai havia llegit un llibre que tractés alguna cosa de filòsofia, i en concret, *Càndid i l'Optimisme* m'agradat molt.

En aquesta obra el que s'espressa molt és com és vivia en diferents parts del món en aquella època i com un innocent home (Càndid) va viatjant per gairebé tot el món buscant a la seva estimada Cunegunda.

Per exemple, quan comença la història diu: *El senyor baró era un dels més poderosos senyors de Westfàlia, puix que la seva casa tenia portes i finestres. La sala principal era ornada amb una tapisseria...* L'autor dóna tant importància en aquests petits detalls perquè en aquelles èpoques era molt estrany que hi hagués un castell, el més segur aquest era l'únic.

Recomano aquesta obra a totes les persones que vulguin tenir diversos coneixements.